

Lieta C-199/19

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 27. februāris

Iesniedzējtiesa:*Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* [Lodzas Centra rajona tiesa Lodzā] (Polija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2019. gada 24. janvāris

Prasītāja pamatlietā un atbildētāja pretprasības procedūrā:*RL sp. z o.o.***Atbildētājs pamatlietā un prasītājs pretprasības procedūrā:**

J.M.

Pamatlietas priekšmets

Starp pusēm pēc būtības pastāv strīds par iespēju atzīt tām saistošo nomas līgumu par komercdarījumu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos un 2013. gada 8. marta *Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych* [Likuma par maksājumu termiņiem komercdarījumos] (turpmāk tekstā – “2013. gada likums”) nozīmē. Nomas līguma atzīšana par komercdarījumu iepriekš minētajā nozīmē ir priekšnoteikums, lai minētajam līgumam piemērotu iepriekš minētā likuma noteikumus un piešķirtu kreditoram – atbilstīgi prasītājas pieprasījumam – tiesības uz procentiem un tiesības uz piedziņas izmaksu kompensāciju tādā apmērā un kārtībā, kas ir norādīti minētajā direktīvā, kuras noteikumi ir transponēti Polijas tiesību aktos ar minēto likumu. Pretējā gadījumā fakts, ka kreditors ceļ prasību par minētajiem procentiem un kompensāciju – atbilstīgi atbildētāja pieprasījumam – būtu jāatzīst par attiecīgo tiesību ļaunprātīgu izmantošanu *Kodeks cywilny* [Civilkodeksa] 5. panta nozīmē.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lai 2013. gada likumā iekļautās valsts tiesību normas interpretētu atbilstīgi Direktīvai 2011/7, iesniedzējtiesa principā vēlas noskaidrot jēdzienu “komercdarījums” un “maksājumu grafiki” nozīmi atbilstīgi Direktīvai 2011/7. Attiecībā uz pirmo jēdzienu tā vēlas noskaidrot, vai minētās direktīvas un Polijas 2013. gada likuma piemērošanas jomā ir iekļauti tādi līgumi, kuru līgumam raksturīgais izpildījums ir lietu nodošana pagaidu lietošanā par atlīdzību (piemēram, nomas vai īres līgums), proti, vai šie līgumi ir komercdarījumi Direktīvas 2011/7 2. panta 1. punkta un 2013. gada likuma 4. panta 1. punkta nozīmē. Attiecībā uz otro – un tikai pieņemot, ka atbilde uz pirmo jautājumu būs apstiprinoša, tiesa cenšas noskaidrot, vai situācija, kad starp pusēm ir vienošanās, ka parādniekam periodiski ir jāizpilda maksājuma saistības, arī tad, ja līgums tiek noslēgts uz nenoteiktu laiku, nozīmē, ka komercdarījuma puses ir vienojušās par maksājumu grafiku Direktīvas 5. panta un 2013. gada likuma 11. panta 1. punkta nozīmē.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV 2011, L 48, 1. lpp.) 2. panta 1. punkts, kurš ir transponēts Polijas tiesību aktos ar 2013. gada 8. marta *ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych* [Likuma par maksājumu termiņiem komercdarījumos] (konsolidētais teksts: Dz.U., 2019., 118. poz.) 4. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par darījumiem, kuru rezultāts ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana par atlīdzību (komercdarījumi), ir uzskatāmi arī līgumi, kuru raksturīgais izpildījums ir lietu nodošana pagaidu lietošanā par atlīdzību (piemēram, nomas vai īres līgumi)?
2. Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumi ir apstiprinoša – vai minētās direktīvas 5. pants, kurš tika transponēts Polijas tiesību aktos ar Likuma par maksājumu termiņiem komercdarījumos 11. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par komercdarījuma pušu vienošanos par maksājumu grafiku ir uzskatāma arī vienošanās par to, ka parādniekam periodiski ir jāveic maksājuma saistības, tostarp arī tad, ja līgums tika noslēgts uz nenoteiktu laiku?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva Nr. 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV 2011, L 48, 1. lpp.) – apsvērumi: 2., 3., 11., 22.; 2. panta 1. punkts, 5. pants (turpmāk tekstā – “Direktīva 2011/7” vai “Direktīva”)

Atbilstošās valsts tiesību normas

2013. gada 8. marta *Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych* [Likums par maksājumu termiņiem komercdarījumos] (konsolidētais teksts: *Dz.U.*, 2019., 118. poz.) – 4. panta 1. punkts) [*Direktīvas 2. panta 1. punkta transpozīcija*], 7. panta 1. punkta 1) un 2) apakšpunkts, 10. panta 1. un 3. punkts, 11. panta 1. punkts, [*Direktīvas 5. panta pirmā teikuma transpozīcija*], 2. punkta 1) un 2) apakšpunkts (turpmāk tekstā – “2013. gada likums”)

1964. gada 23. aprīļa *Ustawa – Kodeks cywilny* [Civilkodekss] (konsolidētais teksts: *Dz.U.*, 2018., 1025. poz) – 5. pants

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2018. gada 10. aprīlī prasītāja RL, *spółka z ograniczoną odpowiedzialnością*, ar juridisko adresi L. (saskaņā ar Polijas tiesību aktiem nodibināta sabiedrība), cēla *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* prasību (pamatprasība) pret Polijā dzīvojošo atbildētāju J.M. par summas 1 767,30 PLN apmērā un likumisko procentu par kavējumu komercdarījumos samaksu par laikposmu no prasības celšanas līdz samaksas dienai.
- 2 Prasībā tika norādīts, ka pusēm bija saistošs nomas līgums, saskaņā ar kuru prasītāja, iznomātāja, nodeva atbildētāja, nomnieka, lietošanā komerciālo telpu, kas atrodas Lodzā [*Łódź*], un atbildētājam bija jāmaksā nomas maksa, kā arī ekspluatācijas maksas, kas bija vienādas ar ēkas uzturēšanas izmaksām, kuras sedza prasītāja.
- 3 Līgums tika noslēgts 2015. gada 15. janvārī uz nenoteiktu laiku. Atbildētājam bija jāmaksā ikmēneša noteiktā apmēra nomas maksa avansā līdz katra mēneša desmitajam datumam. Rēķinā par nomu bija paredzēts iekļaut arī līguma noteiktos fiksētā apmēra ekspluatācijas izdevumus. Saskaņā ar nomas līgumā paredzēto pienākumu atbildētājs samaksāja prasītājai drošības naudu 984 PLN apmērā.
- 4 Prasītāja norādīja, ka laikposmā no 2015. gada septembra līdz 2017. gada decembrim atbildētājs par sešpadsmit norēķinu periodiem ar kavējumu samaksāja summas, kas izriet no prasītājas izrakstītajiem rēķiniem par nomas maksu un ekspluatācijas maksām. Saistībā ar minēto prasītāja izrakstīja atbildētājam 2013. gada likuma 10. pantā paredzēto grāmatvedības dokumentu par piedziņas izmaksu kompensāciju par kopējo summu 2 751,30 PLN, kas atbilst sešpadsmit maksājumiem 40 EUR apmērā – Polijas zlotu ekvivalentam. Tāpat prasītāja veica minētā prasījuma, kas viņai pienākas, 2 751,30 PLN apmērā ieskaitu pret atbildētāja prasījumu par drošības naudas 984 PLN apmērā atmaksu. Veicot iepriekš minēto ieskaitu, tika veikta savstarpējā minēto prasījumu dzēšana par summu 984 PLN, kas – ja ir pamatots – nozīmētu, ka atbildētājam vairs nav tiesību pieprasīt drošības naudas atmaksu. Vadoties no šāda pieņēmuma, prasītāja cēl prasību par summas, kas ir atlikusi pēc drošības naudas ieskaita pret sākotnējo prasījumu – 1 767,30 PLN apmērā – samaksu.

- 5 Maksājuma rīkojumā, kas tika izdots procedūrā par atgādinājumu veikt maksājumu, pilnībā tika apmierināta pamatprasība.
- 6 Atbildētājs cēla iebildumu pret minēto maksājuma rīkojumu, pārsūdzot rīkojumu pilnībā, kā rezultātā tas zaudēja spēku. Atbildētājs lūdza noraidīt prasību pilnībā. Kopā ar iebildumu atbildētājs cēla pretprasību pret prasītāju (pretprasības atbildētāju), kurā pieprasīja atmaksāt drošības naudas summu, kas samaksāta, lai nodrošinātu pusēm saistošo nomas līgumu, un samaksāt summu 984 PLN apmērā kopā ar likumiskajiem procentiem par kavējumu no 2018. gada 16. februāra līdz samaksas dienai.
- 7 Iesniedzējtiesa, kurai bija jāizskata iebildums un pretprasība, iesniedza lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 8 Prasītāja uzskata, ka nomas līgums, kurš to saista ar atbildētāju, ir komercdarījums Direktīvas un Polijas tiesību normu, ar kurām transponēti Direktīvas noteikumi, nozīmē, jo tas ir uzskatāms par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību (kas ir viena no divām iespējām, kuras ir paredzētas Direktīvā un to transponējošajā likumā norādītajās definīcijās). No minētā fakta tā secina iespēju pieskaitīt neapmaksātajai summai, kura izriet no nomas līguma, likumiskos procentus, kas ir noteikti 2013. gada likuma 7. panta 1. punktā un 11. panta 2. punkta 1. apakšpunktā, kā arī tiesības pieprasīt 2013. gada likuma 10. pantā paredzēto piedziņas izmaksu kompensāciju.
- 9 Savukārt atbildētājs tostarp izvirzīja pamatu par to, ka dažos no prasītājas prasībā norādītajiem PVN rēķiniem norādītās summas samaksa netika nokavēta, pamatu par to, ka prasītāja ļaunprātīgi izmantoja attiecīgās tiesības saistībā ar tās pieprasījumu samaksāt piedziņas izmaksu kompensāciju par pārējo PVN rēķinu samaksas dažu dienu kavējumu, kā arī cēla visplašāko pamatu pēc būtības (lai pamatotu pamatprasības noraidīšanu pilnībā un pretprasības apmierināšanu pilnībā) par to, ka pušu saistošajam nomas līgumam nav iespējams piemērot 2013. gada likumu, pamatojoties uz kuru prasītāja (pretprasības atbildētāja) sākotnēji pieprasīja apmierināt prasījumu par kopējo summu 2 751,30 PLN. Atbildētājs apgalvo, ka nomas līgums nav komercdarījums minētās direktīvas nozīmē, jo – pretēji prasītājas apgalvotajam – tas nav pakalpojumu sniegšanas līgums, bet ir līgums par pagaidu lietas lietošanu, kas neietilpst Direktīvas un 2013. gada likuma piemērošanas jomā.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

- 10 Ja runa ir par pirmo prejudiciālo jautājumu, tad saskaņā ar Direktīvu 2011/7 “komercdarījumi” ir “darījumi starp uzņēmumiem [...], kuru rezultāts ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana par atlīdzību”. Tomēr Direktīvā nav norādītas atsevišķu jēdzienu definīcijas. Tāpat šie jēdzieni nav definēti 2013. gada likumā.

- 11 Polijas civiltiesībās nepastāv līgumu dihotomija starp preču piegādes līgumiem un pakalpojumu sniegšanas līgumiem. Polijas civiltiesību zinātnēs pastāv līgumu sadalījums tādos, kas regulē – tiesību nodošanu, lietas lietošanu, pakalpojumu sniegšanu, kā arī līgumi, kas regulē kredīta attiecības. Šā iemesla dēļ Polijas civiltiesību doktrīnā “komercdarījuma” piemērošanas joma ir saprotama nevienādi.
- 12 Vispārīgi tiek pieņemts, ka preču piegāde, kura ir regulēta 2013. gada likuma 4. panta 1. punktā, nav saprotama kā Civilt kodeksa 605. pantā norādītais standarta piegādes līgums, kura ietvaros piegādātājs apņemas izgatavot lietas, kas ir atzīmētas tikai pēc to veida, un piegādāt tās pa daļām vai periodiski, un saņēmējs apņemas saņemt šīs lietas un samaksāt cenu, bet tas ir saprotams kā jebkurš līgums, ar kuru tiek nodotas īpašumtiesības vai tiesības rīkoties ar precī kā īpašniekam (proti, pārdošanas, maiņas, piegādes un lauksaimniecības preču piegādes līgums). Tādējādi tiek uzsvērts ekonomisks aspekts, nevis Civilt kodeksa un 2013. gada likuma terminoloģijas līdzība. Ņemot vērā, ka Civilt kodeksā preces jēdziens neattiecas tikai uz lietām, norādītā jēdziena “preču piegāde” interpretācija ļauj – saskaņā ar dažu autoru viedokli – to attiecināt arī uz līgumiem, kuru raksturīgais izpildījums ir gan lietas, gan intelektuālā īpašuma tiesības. Tomēr no šādi izprastas likuma piemērošanas jomas tiek izslēgti nomas, īres un līzinga līgumi. “Preču” nodošana pagaidu lietošanā neietilpst vienkāršā valodā saprotamas piegādes tvērumā.
- 13 Nepastāv šaubas par pakalpojumu sniegšanas nozīmes minimālo tvērumu, jo, kā norādīts iepriekš, civiltiesību zinātnē tiek nošķirta pakalpojumu sniegšanas līgumu grupas, turklāt saskaņā ar 2013. gada likumu pie šādiem līgumiem tiek pieskaitīti ne tikai līgumi, kuru ietvaros īpaša nozīme ir rūpīgai rīcībai (pakalpojumu sniegšanas līgumi šaurā nozīmē, piemēram, līgums par noteiktu darbu izpildi), bet arī uz rezultātu orientēti līgumi (pakalpojumu sniegšanas līgumi plašā nozīmē, piemēram, uzņēmuma līgums). Tomēr jēdziena “pakalpojumu sniegšana” pat plašākā gramatiskā interpretācija neļauj šai līgumu kategorijai pieskaitīt līgumus, kuru raksturīgais izpildījums ir lietu nodošana pagaidu lietošanā par atlīdzību (piemēram, nomas, īres vai līzinga līgums).
- 14 Daļa doktrīnas norāda uz 2013. gada likumā un 2004. gada 11. marta *Ustawa o podatku od towarów i usług* [Likums par preču un pakalpojumu nodokli] (konsolidētais teksts: Dz.U., 2018., 2174. poz) lietoto jēdzienu “preču piegāde par atlīdzību” un “pakalpojumu sniegšana par atlīdzību” līdzību. Atbilstīgi Likumam par preču un pakalpojumu nodokli ar precī ir saprotamas lietas un to daļas, kā arī visi enerģijas veidi (2. panta 6. apakšpunkts), ar preču piegādi ir saprotama tiesību rīkoties ar precēm kā īpašniekam nodošana (7. panta 1. punkts), savukārt ar pakalpojumu sniegšanu ir saprotams jebkurš pakalpojums, kas tiek sniegts fiziskajai personai, juridiskajai personai vai struktūrvienībai, kurai nav juridiskās personas statusa, kas nav preču piegāde likuma 7. panta nozīmē (8. pants 1. punkts). Ja tiktu atzīts, ka abos likumos lietotie jēdzieni ir identiski, tas ļautu uzskatīt nomas līgumu par pakalpojumu sniegšanas līgumu.

- 15 Lai gan preču piegādes par atlīdzību līgumu un pakalpojumu sniegšanas par atlīdzību līgumu plašā interpretācija, tāpat kā atbilstīgi Likumam par preču un pakalpojumu nodokli, ļautu attiecināt 2013. gada likumu uz vairākumu uzņēmēju noslēgtu līgumu, tostarp uz nomas vai īres līgumiem, un atbilstu Direktīvas 2011/7 3. apsvērumā norādītajai nepieciešamībai pēc tiesību normas, šis arguments netiek plaši akceptēts. Galvenokārt tiek norādīts, ka civiltiesību kā privāttiesību nozares un nodokļu tiesību kā publisko tiesību nozares konceptuālais ietvars ievērojami atšķiras. Tādējādi vienādu jēdzienu, kuri tiek lietoti atšķirīgās tiesību sistēmās, pielīdzināšana jebkādā mērā varētu izraisīt nevēlamas sekas, jo īpaši attiecībā uz noteiktu tiesību institūtu vienveidīgu interpretāciju un līdz ar to – arī uz tiesību vienveidīgu piemērošanu. Vēl tiek norādīta nodokļu tiesību autonomija attiecībā pret privāttiesībām, un līdz ar to arī nodokļu tiesību jēdzienu autonomija. Atšķirības ir tik lielas, ka, piemēram, tiesiskais darījums, kurš neatbilstoša noformējuma dēļ nav spēkā atbilstīgi civiltiesībām, var būt preču piegāde atbilstīgi nodokļu tiesībām un tādējādi radīt pienākumu maksāt nodokli.
- 16 Tādu līgumu, kuru priekšmets ir lietu nodošana pagaidu lietošanā par atlīdzību (ko interpretē saskaņā ar Eiropas likumdevēja ieceri), kvalificēšana par komercdarījumiem 2013. gada likuma 4. panta 1. punkta nozīmē, šķiet, būtu pretrunā Direktīvas 2011/7 2. apsvērumam. Minētajā apsvērumā ir norādīts, ka vairumā gadījumu uzņēmumi piegādā preces un sniedz pakalpojumus iekšējā tirgū citiem uzņēmumiem un publiskām iestādēm ar atliktas samaksas noteikumiem, atbilstoši kuriem piegādātājs/pakalpojuma sniedzējs klientam rēķina apmaksai dod laiku, par kuru puses ir vienojušās un kurš ir norādīts piegādātāja/pakalpojuma sniedzēja rēķinā vai paredzēts tiesību aktos. Nomas un īres līgumu gadījumā netiek veikts līgumam raksturīgais izpildījums un atlikta samaksa, jo līgumam raksturīgajam izpildījumam ir salikts raksturs (tas iekļauj vienreizējo izpildījumu, proti, nomas vai īres priekšmeta nodošanu, un, galvenokārt, nepārtrauktu izpildījumu, proti, atļauju nomniekam vai īrniekam lietot nomas vai īres priekšmetu), savukārt maksājumu saistībai ir periodisks raksturs (kas tiks izklāstīts tālāk) un tas tiek maksāts kārtējo norēķinu periodu sākumā (priekšapmaksa) vai pēc to beigām (pēcapmaksa).
- 17 Tāpat Direktīvas 2011/7 11. apsvērums, šķiet, neļauj kvalificēt nomas un īres līgumus par komercdarījumiem. Savukārt šajā apsvērumā tika norādīts, ka tādai preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai par atlīdzību, kurai piemēro šo direktīvu, būtu jāietver arī publisko iestāžu pasūtīto būvdarbu projektēšana un veikšana, kā arī celtniecības un inženierbūvniecības darbi. Tas nozīmē, ka Eiropas likumdevējs uzskatīja, ka var rasties šaubas par to, vai publisko iestāžu pasūtīto būvdarbu projektēšana un veikšana, kā arī celtniecības un inženierbūvniecības darbi ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana. Tajā pašā laikā šiem izpildījumiem ir daudz vairāk kopīgo īpašību ar pakalpojumu sniegšanu nekā izpildījumam, kura ietvaros lietas tiek nodotas pagaidu lietošanā. Tādēļ var pieņemt, ka, ja uz līgumiem par lietu nodošanu pagaidu lietošanā par atlīdzību būtu attiecināma Direktīva 2011/7, tad – ar mērķi novērst šaubas par interpretāciju – tas tiktu norādīts Direktīvas apsvērumos.

- 18 Ar izklāstīto interpretācijas problēmu *Sąd Najwyższy* [Augstākā tiesa, Polija] ir saskārusies tikai vienreiz. Pamatojot 2015. gada 6. augusta spriedumu – kurš tika pieņemts atbilstīgi iepriekš spēkā esošajam 2003. gada 12. jūnija *Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych* [Likumam par maksājumu termiņiem komercdarījumos] (Dz.U., Nr. 139, 1323. poz.), kurā komercdarījums tika definēts līdzīgi kā 2013. gada likuma 4. panta 1. punktā, – *Sąd Najwyższy* norādīja, ka, “pieņemot, ka likuma mērķis ir plaši aizsargāt kreditoru, pakalpojumu sniegšanas līgums ietver arī līgumus par lietu nodošanu pagaidu lietošanā, piemēram, nomas un īres līgumus, kuri šaurā nozīmē nav pakalpojumu sniegšanas līgumi”.
- 19 Tādējādi jēdziena “komercdarījums” gramatiskā un sistēmiskā interpretācija ļauj secināt, ka tā tvērumā nav iekļauti nomas vai īres līgumi, tā kā šie līgumi nav līgumi, kuru rezultāts ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana par atlīdzību. Savukārt funkcionālā interpretācija atbalsta šo līgumu iekļaušanu Direktīvas 2011/7 un 2013. gada likuma piemērošanas jomā, jo minētie līgumi veido lielu daļu no piegādātāju vai pārdevēju juridiskajiem darījumiem (ekonomiskie darījumi), bet iznomātajiem (izīrētajiem) tā ir pamatdarbība un galvenais ienākumu avots, tādējādi nomas (īres) maksas samaksas kavējumi negatīvi ietekmē to uzņēmumu finansiālo likviditāti un sarežģī finanšu pārvaldību. Nepieciešamība pēc šādu seku novēršanas tika norādīta Direktīvas 2011/7 3. apsvērumā.
- 20 Attiecībā uz otro prejudiciālo jautājumu jānorāda, ka Direktīvas 2011/7 5. pants gandrīz burtiski tika transponēts Polijas tiesību aktos ar 2013. gada likuma 10. panta 3. punktu un 11. panta 1. punktu un 2. punkta 2. apakšpunktu. Terminu atšķirība attiecas uz Direktīvā izmantoto jēdzienu “vienošanās par maksājumu daļām grafiku”, kur Polijas likumā tiek lietota frāze “noteikt maksājumu saistības izpildes par daļām grafiku”. Tomēr norādītās terminu atšķirības neliek atzīt, ka Polijas likumdevējs vēlējās likuma 11. panta 1. punkta normu noteikt plašāk vai šaurāk, nekā Eiropas likumdevējs to izdarīja Direktīvas 5. panta pirmajā teikumā. Polijas civiltiesību zinātnē saskaņā ar vienu no svarīgākajiem izpildījumu sadalījumiem, tādiem kā saistību priekšmets, tiek izdalīti vienreizējie, periodiskie un nepārtrauktie izpildījumi. Tā kā trešā izpildījumu grupa – nepārtrauktie izpildījumi – nav būtiska šajā lietā, ir svarīgi identificēt vienreizējo un periodisko maksājumu sadalījuma *criterium divisionis*. Vispārīgi tiek pieņemts, ka vienreizējiem izpildījumiem ir raksturīgs tas, ka, lai noteiktu darbības, kas jāveic parādniekam, saturu un apmēru, nav nepieciešams atsaukties uz laika faktoru. Vienreizējais izpildījums, līdzīgi kā ikviena cilvēka darbība, aizņem vairāk vai mazāk laikā, tomēr šis elements neietekmē maksājuma saturu un apmēru. Savukārt, lai aprakstītu periodisko izpildījumu saturu un apmēru, ir nepieciešams atsaukties uz laika aspektu. Tās ir darbības, kas atkārtojas cikliski iepriekš noteiktos laika intervālos. Principā to pamatā ir maksājumu saistības vai citu mantisku saistību periodiska izpilde. Laika elements nosaka ne tikvien izpildījuma saturu, bet arī to vispārējo apmēru: jo ilgākas ir šāda vieda saistību attiecības, jo vairāk izpildījumu kreditoram būtu jāsaņem no parādnieka. Šī īpašība atšķir periodisko izpildījumu no vienreizējā izpildījuma, kas tiek izpildīts pa daļām, ar

ko jāsaprot vienreizējā izpildījuma sadalīšanu daļās. Šajā gadījumā izpildījuma apmērs ir uzreiz zināms un noteikts, neatsaucoties uz laika elementu. Neatkarīgi no tā, cik daļās un kādā laika periodā izpildījums tiek sadalīts – tā apmērs nemainās. Savukārt periodiskais izpildījums nezaudē savu raksturu un netiek uzskatīts par vienreizējo tikai tādēļ, ka saistības tika uzņemtas uz noteiktu laiku. Tādējādi neatkarīgi no tā, vai nomas vai īres līgums tika noslēgts uz nenoteiktu vai noteiktu laiku, nomas maksa, kura tiek maksāta periodiski par kārtējiem periodiem, tiek uzskatīta par periodisko izpildījumu.

- 21 Iepriekš izklāstīto apsvērumu dēļ 2013. gada likuma 11. panta 1. punkta un Direktīvas 2011/7 5. panta pirmais teikums var likt uzskatīt, ka šie noteikumi attiecas tikai uz tiem gadījumiem, kad piegādātāja vai pakalpojuma sniedzēja izpildījumam bija vienreizējs raksturs, taču puses ir vienojušas (noteikušas), ka tas tiks izpildīts daļās. Tomēr šāda interpretācija liktu atzīt, ka kreditoram nav iespējas iegūt tiesības pieprasīt samaksāt procentus, kas ir norādīti 2013. gada likuma 7. panta 1. punktā kopsakarā ar 11. panta 2. punkta 1. apakšpunktu, kā arī pieprasīt samaksāt 2013. gada likuma 10. panta 1. un 3. punktā kopsakarā ar 11. panta 2. punkta 2. punktu (pamatojoties uz Direktīvas 3. panta 1. punktu un 6. panta 1. punktu kopsakarā ar 5. panta otro teikumu) paredzēto summas 40 EUR apmērā ekvivalentu Polijas zlotos, ja parādnieks ir kavējis nomas vai īres maksas maksājumu par kārtējiem norēķinu periodiem. Ja šāda minēto 2013. gada likuma un Direktīvas 2011/7 noteikumu interpretācija tiktu uzskatīta par pareizu, tas kļūtu par argumentu, kurš ļautu pieņemt, ka iepriekš minētā direktīva un Polijas likums neietver tādus līgumus, kuru raksturīgais izpildījums ir lietu nodošana pagaidu lietošanā par atlīdzību (piemēram, nomas vai īres līgumus), proti, šie līgumi nav komercdarījumi abu iepriekš minēto tiesību aktu nozīmē.
- 22 Tomēr ir jāuzsver, ka iepriekšējā punktā norādītā interpretācija var radīt sekas, kas neatbilst Direktīvas 2011/7 mērķiem. Tas nozīmētu, ka kreditoriem tiktu liegtas tiesības uz procentiem tādā apmērā un kārtībā, kas ir norādīti Direktīvā, kā arī uz parāda piedziņas izmaksu kompensāciju arī situācijā, kad par darījumu, kurš neapšaubāmi ir komercdarījums, tika noslēgts līgums uz noteiktu vai nenoteiktu laiku (piemēram, grāmatvedības pakalpojumu sniegšanas līgums, kurš tika noslēgts uz nenoteiktu laiku, ar atlīdzības samaksu par mēneša norēķinu periodiem).